

פרשת בהעלותך תשפ"ה

עַל פִּי הַיְּהוָה וְעַל פִּי דָ' יִסְעוּ (ט, כג)

כשאדם משליך יהבו על ד' וסומך עליו בכל ענייניו, זוכה הוא שהקב"ה מנהל אותו בצורה הטובה ביותר.

תלמיד חכם נכבד מירושלים שכיהן בראשות ישיבה, נסע לחו"ל לאסוף כסף ליישבתו. במטוס פגש את הגה"צ רבי דן סגל שליט"א, והחלו לשוחח בדברי תורה. בין הדברים הזכיר אותו ת"ח שזו הפעם הראשונה שהוא נוסע לחו"ל לאסוף תרומות ליישבתו, וסיפר על החששות המקננים בליבו. אמר לו ר' דן: "עצה לי אליך, כשאתה נכנס לגבירים לבקש מהם תרומה, אל תדבר אל הגביר, דבר אל הקב"ה ישירות, הגביר רק שומע..." אותו תלמיד חכם עשה כדבריו, ואכן ראה ברכה מיוחדת, ובכל כתובת קיבל סכום יפה מאד. במהלך שהותו בחו"ל הגיע לאחד העשירים שבשעה שנתנו לו בארץ את כתובתו, אמרו לו כי העשיר הזה תמיד דורש בשלומי ובשלום משפחתו. סיפר אותו תלמיד חכם: "הפעם הרגשתי - 'אני בא בזכות עצמי, אני אדבר אליו כחבר'... ובאמת כשנכנסתי לביתו של אותו גביר הוא אכן כיבד אותי כראוי, שאל בשלומי, ומה מעשי, ואמר כי מאוד היה רוצה להשתתף ולזכות בהחזקת הישיבה. הרגשתי סוף סוף 'שיש לי עם מי לדבר'... ודיברתי אליו כחבר שיעזור לי. ואז כשסיימנו, הוציא הלה מכיסו שטר של 5 דולר... ונתן לי..."

ללמדך, כשאדם תולה יהבו בבוראו - 'על פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו' - אזי הקב"ה משפיע עליו ופותח לו שערים... אבל כשאדם סומך על עצמו - כביכול אומר לו הקב"ה: 'אתה יכול לבד, בהצלחה, תנסה לבד...' [מתוך 'ברינה יקצור']

וְהָאִישׁ בִּשְׁלָל עֲלֵיו מָאֵד (יב, ג)

אם נתבונן לאורך הדורות נבחין שבכל מקום שאתה מוצא תורה וחכמה אתה מוצא גם ענווה, זה בלא זה אי אפשר...

תכונה רבתי הורגשה במחלקה. זה עתה נמסר כי מרן הגרא"ל שטיינמן זצ"ל עומד להתאשפז. האחות הראשית קבלה הוראה לדאוג לחדר נוח במיוחד כפי שראוי לגדול הדור. האחות מעיינת בטבלה המורה על תפוסת החדרים, החדר הנוח ביותר הוא תמיד בתפוסה מלאה, היותו נוח הופך אותו גם למבוקש... כרגע שוכב שם יהודי זקן. היא תנסה. מדובר ביהודי חם שכפי שהתרשמה ממנו - אם ישמע לאיזה צורך היא מבקשת להעבירו לחדר אחר - יש סיכויים טובים מאד שיפנה את החדר, ואפילו בשמחה ומתוך תחושה של זכות. ובאמת מתברר שהיא לא טעתה, כשמוע הזקן החולה את דבריה, החל אורז את חפציו שעל הארונות בעודו אומר: "בוודאי, בוודאי איזו שאלה? זו זכות, זכות גדולה!..." וכך באווירה טובה התפנה החדר וניתן לראש הישיבה.

בהגיע היום בו השתחרר רבינו מבית החולים, סיפרו לו בני הבית כי הנה בחדר פלוני שוכב יהודי מבוגר שוויתר על החדר בעבורו, וביקשוהו שלפני צאתו יסור אליו ויברכו. אמר רבינו: "יהודי מבוגר ויתר על החדר... אהה, עכשיו אני מבין! עכשיו אני מבין... הנה התיישבה לי בזה תמיהה. על חלון החדר היו במשך כל הזמן עופות טהורים. כתוב בספרים שדרך עופות טהורים להיות ליד מקום קדוש, ולא הבנתי איזו קדושה יש כאן? אולם עתה כשסיפרתם לי על המעשה הנאצל של הזקן, אני מבין! הוויתור המיוחד שלו הביא קדושה לחדר..."

נמצאנו למדים שוויתור מושך קדושה אפילו על המקום... ונמצאנו למדים ענותנותו של רבינו עד היכן, שכן ברור היה לו שלא הוא סיבת בואו של העופות...

'יומא טבא לרבנן', יצא כרך נוסף של הספר הנודע 'אילת השחר'. עולם התורה שש ושמח. אולם בביתו של רבינו ראש הישיבה דאגים מעט. ראש הישיבה אינו חש בטוב. המהלך הטבעי המוכר לנו הוא, שכשלא חשים בטוב דורשים אצל הרופא. אולם כאן המהלך שונה, כאן תופעות שכאלה אינן רק ענין בריאותי גרידא. יש לחקור ולדרוש מה זאת עשה לנו אלוהים. "הלא", מהרהר רבינו, "גם כאשר יצא הכרך הקודם של אילת השחר לא חשתי בטוב... כך בדיוק קרה לאחר הוצאת הכרך הקודם לו..." האמנם יש קשר בין הדברים?... אולי יש לחשוש מעין הרע? הוחלט להעלות את הספק לפני מרן שר התורה רבי חיים קניבסקי זצ"ל, לשאלו האם לחדול מלהוציא כרכים נוספים מחשש עין הרע. ענה מרן הגר"ח שאין כאן מקום לחוש לעין הרע, כי החשש לכך הוא במי שמוציא את ספרו להתפאר בו ולא לשם שמים, אבל רבינו אינו שייך לזה, ומוציא את ספריו להגדיל תורה ולהאדירה, ואדרבה - תהיה בזה סגולה שיאריך ימים. ומציין מרן ראש הישיבה רבי גרשון אדלשטיין זצ"ל, שהחשש מפני עין הרע ליווה את רבינו לאורך כל השנים שקדמו להוצאת ספריו, ומסיבה זו המתין עד

גיל ששים להוציא את ספריו, שבגיל זה כבר רבים תורתם סדורה ונכונה דבר דבור על אופניו, ואין זו תופעה מרעישת שאמורה ליצור הילה מיוחדת. ומאותה סיבה של חשש מפני עין הרע, הקפיד רבינו שלא יפרסמו בעיתון על הוצאת ספר חדש שלו.

אֵל נָא תְהִי כְפֹת (יב, יב)

פרשת השבוע הנוכחי, מסתיימת בתיאור התפילה הנרגשת שנשא משה רבינו, אחיה המסור של מרים הנביאה, על הצרעת בה לקתה. כבן המתחטא לפני אביו עמד משה רבינו וביקש רחמים למען אחותו המשולחת מחוץ לשלוש מחנות, וכמה מצער שדווקא היא - נביאה בישראל, נמצאת במצב כזה. קדמה לתפילתו של משה בקשתו של אהרן ממשה רבינו, והוא התבטא על הצרעת שלקתה בה: 'אל נא תהי כמת' - הוא מבקש שאחותו לא תיחשב כמתה חלילה, אלא תזכה לרחמי שמים ולתקווה מחודשת. השאלה כמו זועקת ועולה מאליה: התפילה על אדם חולה - פשוטה ומובנת, וכך נהג משה. אך מהיכן הגיעה ההשוואה לאדם מת?! הן ניתן לבקש על אדם חולה, להתחנן למען בריאותו, ועדיין, יש כברת דרך ארוכה בין חולה למת. מדוע נקט אהרן בהשוואה כה קיצונית של אחותו לאדם מת?! רש"י במקום חש בכך, ומבאר שהמצורע חשוב כמת. אלא שעדיין לא מובן, הרי האדם חי, חי! נכון שהוא סובל, מצורע, מנודה - אבל עדיין הוא חי! את השאלה הזו הרעים ראש ישיבת מיר, הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, בפני קבוצת תלמידים שהתכנסו במעון ל'ועד מוסר'. וישא קולו ויאמר: "איככה הידרדר המצורע למעמד של מת?! הרי מת הוא הדבר הגרוע ביותר, הוא סופי, נטול תקווה ונטול עשיה. לעומתו, המצורע במצב טוב לאין ערוך! יש לו תקווה, עדיין הוא פעיל, ועוד ישוב לחיק משפחתו. כיצד ניתן לכנותו בשם מת?! איך אפשר להגדיר אותו כאילו אינו בין החיים, רח"ל?"

את שאלתו המהדהדת, לא הותיר רבי חיים בחלל החדר, בלי להשיב עליה בהתלהבות, דברים כדורבנות: "המצורע חשוב כמת, כי מה שמיוחד מת - זו העובדה שהוא לא יכול להועיל לאחרים. כולנו יודעים כי המטפלים בנפטרים עושים חסד של אמת, כי המת אינו יכול לגמול להם טובה. עוצמת הכאב והאסון כשהאדם הופך למת - היא בגלל שמעתה לא יוכל לסייע לאחרים, לא יוכל להועיל לעולם, לא יוכל לפעול למען אנשים... והמצורע - למרבה הצער והכאב, מידרדר לאותו מקום. מרגע שנשלח מחוץ לשלוש מחנות ויושב בדד, אינו יכול להועיל לאחרים, אינו יכול לגמול חסד עם רעהו, מאבד את היכולת להיטיב עם זולתו. אמור מעתה - כמת הוא נחשב, שכן שניהם אינם יכולים להועיל לזולתם!". כי מוות וחיים אינו מצב קליני, גם לא אבחנה מדעית. מוות - הוא מצב של אדם שלא יכול לעשות חסד עם זולתו, אינו יכול להועיל לחבריו, אינו מסוגל להיטיב לסביבתו. ומאידך, חיים ארוכים - אלו חיים מלאי חסד ועשיה, חיים העוסקים בלהיטיב, לשמח, לגמול חסד איש לרעהו!

מספר הרה"ג רבי אשר קובלסקי שליט"א: לפני עשרות בשנים, בתל אביב של מעלה, התגוררה הרבנית בלה שלינגר ע"ה, שהיתה בתו של מורנו רבי יעקב רוזנהיים זצ"ל, והיא שייסדה וכיהנה כנשיאת 'נשי אגודת ישראל'. היא היתה אשה ברוכת כשרונות ורבת מעשים, שפעילותה חבקה עולם, למען הציבור היהודי בארץ. באותה עת, התגורר בשכונת מגוריה נער צעיר, של"ע לקה במחלת ה'קֶלֶטוֹמֶנְיָה', המוכרת יותר בשם מחלת ה'גֶּנְבֶּת'. זו מחלה נפשית שהלוקה בה מאבד את השליטה בדחפיו האישיים, ואינו מצליח להימנע מלגנוב כל מה שראות עיניו. יודגש, לא מדובר בגנב מתוך רוע או שרירות לב, אלא באדם ההופך לגנב כתוצאה מחוסר שליטה במעשיו.

כל בר דעת מבין, שהחיים בסביבתו של אותו אדם - קשים מנשוא. לא רק שהאיש מזיק בפועל, הוא גם נחשב כאדם רע, והופך לאדם דחוי חברתית ואומלל נפשית. במצב כזה, כמעט ואין מה שיכול להוציאו מהסחרור הנורא אליו נקלע, שכן איש אינו חפץ להתקרב ולטפל בו. אותו נער צעיר, חלה במחלה הקשה הזו, ובתוך תקופה קצרה נודע שמו כגנב שאינו חת מאיש, והכל התרחקו ממנו, כאשר בהרבה מהמקרים גם זכה לגערות וקיתונות של בוז מאותם שניזקו ממעשיו. כך הלך מצבו הנפשי והידרדר, עד שהבחינה בו הרבנית שלינגר, והזמינה אותו לביתה, להתגורר בבית שחסד והכנסת אורחים היו הבריוח התיכון בו. היא ידעה כי בכך היא הופכת את ביתה למקום מועד לפורענות, הן מצד הגנב - שיחמוס את כל מה שיעמוד בדרכו, והן מצד רודפיו - אשר לבטח יבואו לביתה לדרוש את שגנב מהם. למרות זאת, אירחה אותו בביתה במשך תקופה ארוכה, ולומותר לציין שהיתה זו תקופה קשה מאוד עבורה. דברים נעלמו ממקומם, כלים יקרים מצאו את דרכם לחדרו, לא היה

א-לֵלָה רָפָא וְאֵלָה (יב, יג)

רפואה היא משמים, וההשתדלות הכי משמעותית להירפא היא באמצעות כוח האמונה והתפילה.

סיפר הגאון רבי **נתן לוברט** זצ"ל: הכרתי את אחד מגדולי הרופאים בארץ ישראל - ששמו יצא לתהילה כאחד היושבים ראשונה במלכות הרפואה, אם לא הראשון שבהם. בית החולים 'הדסה' הזמין את הרופא הזה לסיור במחלקות בית החולים, על מנת שינחה אותם בעצתו ובניסיונו הרב. עבר אותו רופא עם צוות מלווים ממחלקה למחלקה, ולפתע נפנה למלוויו ואמר להם בלחש: "רשמו לפניהם, החולה הזה יחיה, החולה הזה ימות...". וכך הוא עובר ממיטה למיטה ופוסק לזה חיים ולזה, חלילה, ההיפך, והם רושמים. בתום הסיור אמר הרופא למלוויו: "עקבו אחרי הרשימה ובדקו אם התקיימו דבריו". ואכן, בתוך תקופה קצרה התקיימו דבריו של הרופא במדויק. אלה שהוא 'פסק' להם חיים, חיו, ואלה שחלילה ההיפך - קרה להם כך...

הדבר התפרסם, ובכירי הרופאים ב'הדסה' שאלו את אותו רופא מנין ידע זאת מראש, וכי נביא הוא?! אמר להם: "לא. פשוט מאוד, עברתי בין החולים והתבוננתי: אלה שבעיניהם היה זיק של אמונה, זיק של תקווה, זיק של חיים, ידעתי שיחיו. אלה שעל פניהם לא היה זיק כזה - ידעתי שלא יאריכו ימים..."

הרי שבכוח האמונה יכול האדם להאריך את חייו ולהביא לרפואתו. ישנם מחלות שעדיין עולם הרפואה לא מצא להם מזור, אבל חשוב לדעת שבכוח האמונה התקווה והתפילה, הקב"ה **'בורא רפואות'** ויכול החולה לזכות לרפואה שלימה.

שכנתו של הגה"צ רבי **שמשון פינקוס** זצ"ל חלתה במחלה, והרב פינקוס לקח על עצמו לדאוג לרפואתה. הוא נסע עם הרב רגובי מ'עזר מציון' לחפש לה תרופה בכל העולם. התחנה האחרונה בחיפושיהם, הייתה בסן דייגו בקליפורניה שבארצות הברית. הם הגיעו לשם בעקבות מידע על רופאה שטענה שמצאה תרופה למחלה. הם התאכסנו באיזה בית מלון וישבו עם הרפואה לחקור על התרופה שלה, האם היא אכן עוזרת או לא. הרב רגובי - שיש לו ידע רחב ברפואה טען כמעט מההתחלה שהרפואה הזו מדברת שטויות, אבל הרב פינקוס עדיין לא השתכנע. הוא היה חייב לבדוק ולברר עד הסוף אם זה אכן כך, אולי יש כאן 'הצלת נפשות'. הם התווכחו שעות על גבי שעות - על התרופה והשפעתה, ובכל פעם שהעלו מסכת טיעונים חדשה, הם הלכו וישבו לדון עם הרפואה על הטיעונים הללו. כך נמשכו הדיונים ביניהם במשך כעשרה ימים ולילות רצופים... ובשעות הלילה המאוחרות, היה הרב רגובי נופל על המיטה ונרדם מרוב עייפות, אבל הרב פינקוס התיישב ולמד 'ספר יצירה' בניגון שלא מהעולם הזה... לילה אחד התעורר הרב רגובי ולא היה יכול לישון, קרא לו הרב פינקוס ואמר לו: "בוא נלמד קצת ספר יצירה". הלימוד הזה ממש החיה אותו...

עד שהגיע אותו לילה שהצליח הרב רגובי להוכיח לו שהרפואה הזו מדברת שטויות ואין בתרופה שלה כדי להועיל ולו במשהו. באותו רגע הרגיש הרב פינקוס שהעולם חרב על אותה אשה מסכנה, השוכבת ומתפתלת ביסוריה... הוא ישב ודמם לכמה רגעים ופתאום קם הרב פינקוס על רגליו ואמר בהתלהבות להרב רגובי: "אתה יודע, ישנה תפילה אחת ויחידה שכתוב בה לשון בריאה וזה 'בורא רפואות', אתה יודע למה? כדי להורות לעם ישראל אמונה, שהקב"ה לא רק ברא רפואות פעם, אלא הוא בורא כל רגע ורגע, כך שיתכן שאותו דבר - שעד היום לא ריפא, יכול להתחיל מעכשיו לרפאות, שהרי הקב"ה הוא בורא רפואות! בא נתחזק באמונה..."

את השיעור הזה באמונה הרב רגובי לא ישכח לנצח, הרעיון הזה הוכיח את עצמו בכמה הזדמנויות פלאיות, ואחת מהם הייתה כשהגיע לפניו מקרה של נערה צעירה, שחלתה במחלה חשוכת מרפא. ההורים השבורים באו למשרדי 'עזר מציון' ובכו לפניו שיעשה משהו למען בתם, אבל קצרה ידו מלהושיע. הוא ידע בבירור שנוכן לעכשיו, למחלה זו אין תרופה, והיא נידונה, רח"ל, למות תוך תקופה קצרה. אבל הרי הקב"ה 'בורא רפואות'... והרב רגובי לא הרים ידיים. הוא ערך חיפוש בכל רחבי העולם, אולי יש איזשהו רופא או תרופה בידו, עד שלאחר חיפוש של שעות ארוכות, הוא גילה שבדיוק בתקופה זו נפתחת קבוצת מחקר של תרופה ניסיונית לאותה בעיה באחד מקצווי תבל... הוא יצר קשר עם הפרופסור המלווה את המחקר הניסיוני ולאחר שכנועים ופרוטקציות, הצליח להכניס את הנערה הזו לקבוצת הניסוי הראשונה... לא היה לה כבר מה להפסיד, רק להרוויח... מלווה בברכת גדולי ישראל, טסה אותה נערה עם הוריה לאותו מקום נידח, בו החלו הרופאים והמדענים במחקר ובפיתוח של התרופה. 20 אנשים שחלו במחלה הזו - רח"ל, נאספו מכל רחבי העולם לאותה קבוצת מחקר. ולמעשה, בסימו של אותו מחקר, 19 החולים שהשתתפו - הלכו לעולמם, והיחידה שהבריאה היתה אותה נערה יהודיה. המחקר נסגר כי אחוז אחד לעשרים נחשב כישלון בפיתוח תרופה... מתברר שבצעם את כל המחקר הזה עשה הקב"ה רק כדי לברוא תרופה לאותה נערה יקרה שהתרפאה בחסדי השם יתברך, וכיום היא נשואה באושר ובבריאות והקימה משפחה לתפארת... ללמדך שהקב"ה 'בורא רפואות' כל רגע ורגע... [מתוך 'ניצוצות']

אפשר להשאיר כסף בבית ולו לרגע אחד. אך כל זאת היה רק אפס קצהו ממסירותה כלפיו - הן מדי יום, יצא הנער לדרך, ועד שהיה שב הביתה - היה מספיק כמה גניבות... הכל ידעו כי הוא מתגורר אצלה, ובאו לדרוש את הנגנב מהם, תוך שהם מטיחים לא פעם מילים קשות וזעמות. הרבנית שלזינגר קיבלה את כולם בנועם, התנצלה בשמו, והיתה משלמת את עלויות הגניבות מכיסה הפרטי, בלי לספר לו על כך כלל!

תקופה ארוכה נמשכה המסורת הזו, כשהנער שחי בביתה - גונב כדרכו, והרבנית מתנצלת על לא עוול בכפה, ומשלמת מכספה האישי את הגניבות. היא עשה זאת כדרך טיפולית שהוכיחה את עצמה - כי אכן, עד מהרה, נסללה הדרך לטיפול בנער הסובל. העובדה כי אנשים כבר פחות הטיחו בו בחוצות, יחד עם העובדה שהרבנית ליוותה אותו בתהליך טיפולי ארוך ומייגע, הובילה לכך שכמות הגניבות הלכה ויירדה, עד שהתופעה פסקה כליל. לימים, נפרד הנער בדמעות תודה, ויצא לחיים חדשים ומשוקמים, נטולי גניבות ומעשים לא רצויים. כדרכו של עולם, הקשר ביניהם נותק, והנער כמו נשכח מלב. גם הרבנית עסקה כבר בעיסוקים אחרים, וכבר שכחה מהנער אליו כה התמסרה, עד שחילצה אותו ממחלתו הקשה בעמל רב ובהוצאה כספית ניכרת...

חלפו עשרות שנים, ולולונדון נקלעה בתה של הרבנית שלזינגר, סבתי הרבנית טורק ע"ה. היא התפללה תפילת שחרית בבית כנסת מקומי, ועוף השמים הולך את הקול לעזרת הגברים, כי אורחת מישראל בשם הרבנית טורק הגיעה. מששמע על כך אחד מחשובי ונכבדי בית הכנסת המקומי, ביקש לשוחח עמה בדחיפות לאחר התפילה. בקול רועד מהתרגשות, שאל האיש - שכאמור, נמנה על בכירי ופארי הקהילה בלונדון - אם האורחת בתה של הרבנית שלזינגר מתל אביב. האשה השיבה בחיוב, ואותו אדם החל לבכות ולהתייפח, ובקושי הצליח להוציא הגה מפיו. לבסוף, אמר בקול סדוק: "דעי לך שאיני יכול ואין דרך בעולם להודות לאמך. היא הצילה את חיי, נתנה לי חיים במתנה! זוכרת את הגנב שהסתובב אצלכם בבית?" כמו מחזה נוסטלגי עתיק, צפה ועלתה לנגד עיניה דמותו של אותו נער, שהתגורר בבית הוריה. מתוך ערפל השכחה שבה ועלתה תמונתו, והיא שפשפה עיניה בתדהמה: "מה? זה אתה?!". 'אכן כן!' - שב האיש וקבע, וסיפר על שנותיו כנער דחוי ומושמן, גנב בשיא 'פריחתו'... "הכל טענו כי עתידי בין יושבי בית הסוהר, אך אמא שלך - רוח אחרת היתה עמה, היא הצילה את חיי! כשאני מביט במשפחה שהקמתי, בקהילה בה אני שותף, בהתקדמותי הרוחנית - אני יודע שכל זה הוא לא בגללי, כי לכשעצמי - הייתי אמור לבלות את שארית חיי מאחורי סורג ובריח. רק ליבה הפתוח כאולם של אמך, הציל את חיי, נתן לי סיכוי. היא הוציאה אותי מעומק המחלה, גאלה את נפשי, היא שהעמידה אותי כאדם מן היישוב, שגם הצליח להתקדם בחיים!"

- סיפר האיש, כשהוא מנגב ללא הרף את דמעותיו הנרגשות...

עוד מספר הרב אשר קובלסקי שליט"א: היה זה בשעת לילה מאוחרת. סבי, הגאון רבי **שמואל צבי קובלסקי** זצ"ל, עלה זה עתה על יצועו. בתום יום ארוך ועמוס, מייגע וגם מעייף, לבש את בגדי השינה ועמד לתת תנומה לעפעפיו. אך לפתע, בשכבו על מיטתו, מצחו נחרש קמטים. הוא זכר במשהו שהעיק עליו, לא נתן לו מנוח... הוא מיהר לקום ממיטתו, ניער את קורי השינה שכבר התלבשו על עיניו, ואזר כוח. התלבש בזריזות ויצא את הבית, בואכה בית הכנסת 'בעלזא' בבני ברק, הסמוך לביתו. השעה היתה אחרי חצות הלילה, הרחוב כולו כבר היה שקט, ורק הוא - מתרוצץ ומחפש, שואל ודורש... לפתע, צדה עינו דמות של אדם זר ומוזר, יהודי אומלל שהיה מהישינים בבית הכנסת. פניו הוארו באחת, הוא שש אליו כמוצא שלל רב: "רבי יהודי, בוודאי טרם אכלת ארוחת ערב. התואיל לבוא עמי לביתי ולסעוד סעודה דשנה?". המסכן, שהיה כנראה גם מאוד רעב, נענה על אתר להזמנה החמה. באחת בלילה עלו שניהם הביתה, רבי שמואל צבי העלה את האור במטבח, פרס לחם אל השולחן, והחל מביא ביצה וסלטים, ירקות ומגדנות מכל אשר מצא. שעה ארוכה עמד רבי שמואל צבי ושימש לפני אותו יהודי זר, נותן לו לאכול ולשבוש ביד רחבה ובנפש חפצה, עד שהלה אכל ושבע ודשן וביקר, ונפרד בתודה חמה ובברכת 'לילה טוב' חיונית...

הלה אמנם לא שאל שאלות, שכן היה רעב ומזה זמן לא אכל ארוחה טובה. אך בני הבית - המה ראו כן תמהו: "מה ראה רבי שמואל צבי לקום ממיטתו בשעת לילה מאוחרת, לחפש אדם זר, ולהזמין לשולחנו? הרי השעה כבר מאוחרת, ורבי שמואל צבי כלל לא ידע על קיומו של אותו אדם בבית הכנסת באותה שעה - מה טעם טרח כל כך לחפשו ולהזמין?". נענה להם רבי שמואל צבי בחיור: "שכבתי על משכבי, והעברתי את היום החולף בראשי. לפתע נחרדתי: הן לא עשיתי חסד היום! מיהרתי לקפוץ בבהלה, שהרי איך יתכן ללכת לישון בלי לעשות חסד? אזרתי כוח, וחיפשתי מישהו לעשות עמו חסד. עכשיו אני יכול ללכת לישון בצורה רגועה..." - הסביר בפשטות.

את הסיפור שמעתי מאבי מורי שליט"א, והוא מאיר: יום ללא חסד, לא ייקרא יום. יהודי נועד לעשות חסד, זה חלק ממהות תפקידו. בכל יום נחפש לעשות חסד, לפחות מעשה חסד אחד בכל יום. כך נפתח את ליבנו למצוות החסד, ונרבה בעשייה טובה בין איש לרעהו! [לקראת שבת מלכתא-הרב אשר קובלסקי]